

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 474/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia základného práva na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava III sp. zn. 1 Pn 960/15/1103 z 10. marca 2016, upovedomením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. IV/1 Gn 332/16/1000 z 26. apríla 2016 a namietaného porušenia práva podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd „zavedením ods. 5 do ustanovenia § 31 zákona č. 153/2001 Z. z. jeho novelou zákonom č. 401/2015 Z. z.“ Slovenskou republikou v zastúpení Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. mája 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava III (ďalej len „okresná prokuratúra“) sp. zn. 1 Pn 960/15/1103 z 10. marca 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“), upovedomením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) sp. zn. VII/2 Gn 149/15/1000 zo 6. mája 2015 (ďalej aj „napadnuté upovedomenie“) a porušenie čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) „zavedením ods. 5 do ustanovenia § 31 zákona č. 153/2001 Z. z. jeho novelou zákonom č. 401/2015 Z. z.“ Slovenskou republikou v zastúpení generálnou prokuratúrou.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol oznamovateľom vo veci podozrenia zo spáchania trestného činu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytového priestoru v zmysle príslušných ustanovení Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť nový vlastník rodinného domu v súvislosti s výmenou zámkov vchodových dverí do rodinného domu a odmietnutím vydať kľúče sťažovateľovi, v ktorom má sťažovateľ v nájme priestory a ktoré chcel dať do podnájmu ďalším záujemcom. Poverená príslušníčka Policajného zboru uznesením sp. zn. ČVS: ORP – 1521/RAC-B3-2015 z 10. januára 2016 odmietla trestné oznámenie sťažovateľa. Proti uvedenému rozhodnutiu poverenej príslušníčky Policajného zboru podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodla okresná prokuratúra napadnutým uznesením tak, že ju ako nedôvodnú zamietla. Sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu okresnej prokuratúry podnet na generálnu prokuratúru, ktorý bol vybavený napadnutým upovedomením, v ktorom generálna prokuratúra sťažovateľovi oznámila, že jeho podaniu, ktorým sa domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutia vydaného v trestnom konaní, nemožno vyhovieť, keďže došlo k zmene zákona č. 153/2001

o prokuratúre v znení neskorších predpisov a aktuálna právna úprava neumožňuje v predmete podania sťažovateľa konať.

Podľa názoru sťažovateľa napadnutým uznesením okresnej prokuratúry a napadnutým upovedomením generálnej prokuratúry došlo k porušeniu jeho označených práv z dôvodu, že nepostupovali vo veci jeho oznámenia podľa Trestného poriadku.

Sťažovateľ v závere navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že jeho označené základné právo garantované čl. 21 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 dodatkového protokolu boli napadnutým uznesením okresnej prokuratúry a upovedomením generálnej prokuratúry porušené, napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry zruší a vec vráti okresnej prokuratúre na ďalšie konanie a prizná mu finančné zadosťučinenie v sume 10 000 €. Ďalej sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru „zaradením“ ods. 5 do ustanovenia § 31 zákona č. 153/2001 Z. z. jeho novelou zákonom č. 401/2015 Z. z. Slovenskou republikou v zastúpení generálnou prokuratúrou, ako aj priznal mu náhradu trov konania.

Pre prípad, že ústavný súd vysloví porušenie označených práv napadnutým uznesením okresnej prokuratúry, ale nezruší napadnuté uznesenie a vec nevráti okresnej prokuratúre na ďalšie konanie, sťažovateľ ďalej okrem už uvedeného navrhol priznať finančné zadosťučinenie v sume 10 000 € od každého z namietaných porušovateľov.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 21 ods. 1 ústavy obydlie je nedotknuteľné. Nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva...

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. medzi mnohými napr. I. ÚS 110/02, II. ÚS 60/08, II. ÚS 165/2011, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 92/04).

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva garantovaného čl. 21 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresnej prokuratúry, ktorým mu bola odmietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu poverenej

príslušníčky Policajného zboru, ktorým odmietla jeho trestné oznámenie. Sťažovateľ ďalej namieta porušenie označených práv upovedomením generálnej prokuratúry, ktorým generálna prokuratúra oznámila sťažovateľovi, že aktuálna právna úprava neumožňuje v predmete podania sťažovateľa konať.

1. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry, ktorým okresná prokuratúra zamietla sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu poverenej príslušníčky Policajného zboru, ústavný súd pripomína, že v rámci svojej judikatúry už uviedol, že právo fyzickej osoby na začatie trestného konania proti označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (porov. II. ÚS 42/00, II. ÚS 398/09, III. ÚS 233/2010, IV. ÚS 423/09). Ústavný súd tiež vyslovil, že súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani právo jednotlivca, aby na základe jeho trestného oznámenia bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu proti označeným osobám. Takéto základné právo nie je upravené ani v ústave, ani v Trestnom poriadku (porov. I. ÚS 126/06, II. ÚS 526/2013, III. ÚS 16/06, IV. ÚS 17/09). Inak povedané, právo na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je možné vykladať tak, že by garantovalo úspech v konaní či zaručovalo právo na rozhodnutie, ktoré zodpovedá predstavám sťažovateľa.

Právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby alebo na podanie obžaloby proti nej na súde prokurátorom nemožno považovať za súčasť základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, preto k porušeniu týchto práv napadnutým uznesením okresnej prokuratúry nemohlo dôjsť.

Sťažovateľ ďalej namietal aj porušenie svojho základného práva na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresnej prokuratúry. Ústavný súd konštatuje, že *prima facie* nie je relevantná súvislosť medzi označeným základným právom podľa ústavy a napadnutým uznesením okresnej prokuratúry, a to najmä z dôvodu, že nešlo o bydlie sťažovateľa, respektíve o priestory, v ktorých býval sťažovateľ, čo vedie ústavný súd k záveru o zjavnej

neopodstatnenosti sťažnosti sťažovateľa v tejto časti, preto ju v tejto časti odmietol z rovnakého dôvodu.

2. Pokiaľ ide o namietané porušenie označených práv upovedomením generálnej prokuratúry, ústavný súd konštatuje, že postup a závery generálnej prokuratúry možno vyhodnotiť ako ústavne konformné. Závery vyslovené generálnou prokuratúrou v sťažovateľovi doručenom upovedomení je nutné považovať za výraz rešpektovania svojej právomoci a autonómneho prokurátorského rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať. Ústavný súd nezistil relevantnú súvislosť medzi namietaným porušením označených práv sťažovateľa a napadnutým upovedomením generálnej prokuratúry, preto sťažnosť v tejto časti v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v rámci jej predbežného prerokovania odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

3. Pokiaľ ide o namietané porušenie označeného čl. 13 dohovoru legislatívnou zmenou zákona o prokuratúre, ústavný súd odhliadnuc od absentujúcej argumentácie konštatuje, že v rámci konania o sťažnostiach fyzických a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je v právomoci ústavného súdu vysloviť porušenie označeného práva podľa dohovoru legislatívnou činnosťou. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti sťažovateľa odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal. Pokiaľ ide o alternatívny petit navrhnutý sťažovateľom pre prípad vyslovenia porušenia označených práv napadnutým uznesením okresnej prokuratúry, ústavný súd konštatuje, že nebol splnený predpoklad rozhodovania o tomto alternatívnom petite, keďže ústavný súd dospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti v časti namietaného porušenia označených práv napadnutým uznesením okresnej prokuratúry, preto stratilo opodstatnenie o ňom rozhodovať.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2016